

Sygn. akt VIII U 183/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jadwiga Szumielewicz

Protokolant starszy sekretarz sądowy Maria Jamroz

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 7 stycznia 2014 roku znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 183/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), przeliczył S. S. emeryturę od dnia 22 listopada 2013r., tj. od daty przyznania świadczenia. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1993r. do 2002r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ((...)) 12,02% oraz kwotę bazową 3080,84 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto 15 lat, 11 miesięcy okresów nieskładkowych, 6 miesięcy i 11 dni okresów nieskładkowych oraz 14 lat, 7 miesięcy i 14 dni uzupełniających okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Wysokość emerytury netto wyniosła 717,35 zł (decyzja k. 19 a.e.).

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca wniósł o wyliczenie przez Sąd jego zarobków z lat 1970-1976 i 1979 z Zakładu (...) w M. na podstawie angaży płacowych. Wskazał, iż dokumenty te są w posiadaniu organu rentowego. Dodał również, że jego zarobki z lat 1977 i 1978 są udokumentowane na zaświadczeniu Rp-7, zaś praca we wskazanym zakładzie pracy odbywała się w ruchu ciągłym (odwołanie k. 2 – 2v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, iż przeliczenie świadczenia skarżącego zostało dokonane przy ustaleniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1993r. do 2002r. Wskaźnik wyliczony z tych lat wyniósł 12,02% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 3080,84zł. Wyliczona w ten sposób emerytura została podniesiona do kwoty najniższej emerytury. Organ rentowy wskazał, że skarżący udowodnił zarobki jedynie z 17 lat kalendarzowych. Za okresy, w których pozostawał w stosunku

pracy, a za które nie przedstawił wymaganych przepisami dowodów na potwierdzenie wysokości wynagrodzeń do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto kwoty minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu i wymiaru czasu pracy (odpowiedź na odwołanie k. 4 - 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

S. S. w dniu 25 października 2013r. złożył wniosek o prawo do emerytury (wniosek k. 2-5 a.e.).

Decyzją z dnia 26 listopada 2013r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 22 listopada 2013r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1993 do 2002r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z tych lat wyniósł 12,02%; uwzględniono kwotę bazową w wysokości 3080,84 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto 15 lat, 11 miesięcy i 20 dni okresów składkowych, 6 miesięcy i 11 dni okresów nieskładkowych oraz 14 lat, 7 miesięcy i 14 dni uzupełniających okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Tak wyliczoną emeryturę podwyższono do kwoty najniższej emerytury, tj. 831,15 zł brutto – od dnia 22 listopada 2013r. (decyzja k. 12-13 a.s.).

Wnioskodawca pobiera rentę inwalidzką od dnia 6 kwietnia 1996r. przyznaną na stałe. Wysokość świadczenia rentowego stanowiła podstawa wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych od 1 czerwca 1989r. do 31 grudnia 1997r. (...) wyniosło 20,74 %.(k. 25 a.r.).

W decyzji z dnia 6 marca 2009r. przyjęto (...) w wysokości 23,92 % przyjmując wskaźnik z lat 1968,1970 – 1979, 1992 – 1995. (k. 58 a.r.).

W dniu 30 grudnia 2013r. wnioskodawca złożył pismo, w którym wniósł o ponowne przeliczenie jego emerytury z doliczeniem okresu pracy od 1971r. do 1979r. w Zakładzie (...) w M. (...). Wniósł o uwzględnienie jego zarobków z lat 1977 – 1978 na podstawie zaświadczenia Rp-7 oraz o uwzględnienie pozostałych lat pracy z minimalnym wynagrodzeniem pracowników (pismo k. 14 a.e.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 stycznia 2014r. ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 22 listopada 2013r. w ten sam sposób, jak w decyzji przyznającej prawo do świadczenia i emerytura w związku z tym była nadal płatna w tej samej wysokości. W treści decyzji ZUS wskazał, iż po wprowadzeniu wynagrodzeń z lat 1977 – 1978 nadal najkorzystniejszą jest dla skarżącego podstawa wymiaru wyliczona z 10 lat, tj. od 1993r. do 2002r. (decyzja k. 19-20 a.e.).

Sąd ustalił, że w okresie od 13 lutego 1968r. do 30 września 1979r. odwołujący się pracował w Zakładzie (...) w M. na stanowisku elektromontera. Do jego obowiązków związanych z zatrudnieniem należało wykonywanie instalacji elektrycznych, usuwanie awarii sprzętu, konserwacja wózków widłowych, pilnowanie prawidłowej pracy urządzeń elektrycznych. Czynności te wykonywał w chłodni, tunelach chłodniczych, wylęgarni, kotłowni, rozdzielni oraz na produkcji.

Wynagrodzenie było naliczane akordowo, a jego wysokość była uzależniona od liczby przepracowanych godzin i premii. Dodatkowo zakład pracy wypłacał dodatki za pracę w porze nocnej oraz szczególne warunki pracy, a także premie uznaniowe w wysokości 5-10%. Od 1 sierpnia 1971r. wnioskodawcę zaliczono do VII grupy kategorii zaszerogowania ze stawką wynagrodzenia w wysokości 8 zł za godzinę pracy; od 1 maja 1972r. stawka wzrosła do 9,20 zł za godzinę, zaś od 1 stycznia 1973r. – do 10 zł za godzinę pracy. Od dnia 1 października 1973r. skarżący został przeszerogowany do VIII kategorii zatrudnienia z wynagrodzeniem 13 zł za godzinę pracy, zaś od dnia 1 sierpnia 1975r. stawka ta wzrosła do 15 zł za godzinę (pisma dot. wynagrodzenia – akta osobowe k. 18 a.s., świadectwo pracy k. 10 a.r., zeznania wnioskodawcy k.28-28v, zeznania świadka Z. Z. k. 12v, 27v-28 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów. Forma i treść dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu, toteż brak było podstaw do odmówienia im walurowi wiarygodności.

Na wiarę zasługiwały również zeznania samego wnioskodawcy i świadka Z. Z., gdyż były jasne, logiczne, pozbawione sprzeczności i wzajemnie się potwierdzały. Dodatkowo, zeznania świadka zatrudnionego wraz ze skarżącym potwierdzały dokumenty zawarte w jego aktach emerytalnych, między innymi świadectwo pracy. Niemniej jednak, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie było możliwości ustalenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy za lata pracy od 1971 do 1979r.

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie S. S. domagał się przeliczenia podstawy wymiaru jego świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia rzeczywiście uzyskiwanego w czasie zatrudnienia w Zakładzie (...) w M..

Zgodnie z przepisem art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Według art. 111 ust. 1 cytowanej ustawy wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (t.j. Dz.U. z 2011r., Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, iż skarżący nie przedłożył stosownej dokumentacji pozwalającej na wyliczenie jego zarobków z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w M.. Zaświadczenie na Rp-7 dotyczyło tylko lat 1977-1978 i zostało uwzględnione przez organ rentowy, choć nie wpłynęło to na wysokość świadczenia emerytalnego.

Odwołujący się wnosił o uwzględnienie jego wynagrodzeń na podstawie wynagrodzeń świadka Z. Z. z tego samego zakładu pracy, również pracującego jako elektromonter. Wskazać należy, iż rozwiązania takie są praktykowane i Sąd orzekający podziela wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2013 r. (II AUa 1768/12,

LEX nr 1386110), zgodnie z którym: „ (...) przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dopuszczalnym jest, więc ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dowody zastępcze, w tym o właściwie udokumentowane wynagrodzenie współpracownika, zajmującego tożsame stanowisko pracy”.

Niemniej jednak, w przedmiotowej sprawie nie było możliwości ustalenia wynagrodzenia wnioskodawcy na podstawie wynagrodzeń Z. Z.. Jak bowiem wynikało z przeprowadzonego postępowania dowodowego, wynagrodzenie pracowników zatrudnionych na takim samym, jak odwołujący się stanowisku było ustalane akordowo, a więc uzależnione od liczby przepracowanych godzin oraz przyznanych premii. Na podstawie przedłożonych dokumentów z akt osobowych skarżonego nie było możliwości ustalenia liczby rzeczywiście przepracowanych przez skarżącego godzin. Nadto, sam S. S. przyznał, że jego zarobki nie mogą być przyrównane do zarobków świadka, z uwagi na brak stosownej dokumentacji.

Na marginesie należy dodać, iż organ rentowy dokonał korekty przeprowadzonego wcześniej wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia, gdyż doliczył nieuwzględnione wcześniej za okres od 1 stycznia do 5 kwietnia 1996r. minimalne wynagrodzenie za pracę pracowników, co spowodowało zwiększenie ustalonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia ((...)) do 13% (pismo ZUS k. 35 a.s., decyzja z dnia 26 lutego 2015r. k. 24-25 a.e.).

Tym samym uznać należy, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa, organ rentowy nie miał możliwości dokonania żądanego przez skarżącego przeliczenia emerytury. Możliwość taka nie zaistniała również w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej cytowanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.